

Anyák napi istentisztelet 2024. május 5-én

Hívó édesanyák

Énekek: 167 264,1 264,2-5 395,1 398

M 2,1-10 Mózes születése

Egy Lévi házából való férfi elment, és feleségül vette Lévi egyik leányutódját. [2](#) Az asszony teherbe esett, és fiút szült. Amikor látta, hogy milyen szép, három hónapig rejtegette. [3](#) Amikor azonban nem tudta már tovább rejtegetni, fogott egy gyékénykosarat, bekente szurokkal és gyantával, majd beletette a gyermeket, és kitette a Nílus partján a sás közé. [4](#) A gyermek nővére pedig ott állt távolabb, hogy megtudja, mi történik vele. [5](#) A fáraó leánya éppen odament, hogy megfürdjék a Nílusban, cselédjei meg ott járkáltak a Nílus mentén. Megpillantotta a kosarat a sás között, odaküldte a szolgálóleányát, és kihozatta azt. [6](#) Fölnyitotta, és meglátta a gyermeket; hát egy síró fiú volt! Megszánta, és ezt mondta: A héberek gyermekei közül való ez. [7](#) A kisfiú nővére pedig ezt kérdezte a fáraó leányától: Ne menjek, és ne hívjak egy szoptató asszonyt a héberek közül, aki majd szoptatja neked a gyermeket? [8](#) A fáraó leánya így felelt: Eredj! A leány elment, és a gyermek anyját hívta oda. [9](#) Vidd magaddal ezt a gyermeket – mondta neki a fáraó leánya –, és szoptasd őt helyettem, én pedig megadom jutalmadat! Az asszony magához vette a gyermeket, és szoptatta. [10](#) Amikor a gyermek nagyobb lett, elvitte a fáraó leányához, aki a fiává fogadta. Mózesnek nevezte el, mert ezt mondta: A vízből húztam ki.

„Megfeledkezhetik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? De ha ő meg is feledkeznék, én akkor sem feledkezem meg rólad!” (Ézs 49,15)

Kedves Testvéreim!

Egy gyerekklapban feltették egyszer régen a kérdést: melyik a legszebb szó a magyar nyelvben? A sok beküldött tipp közül a győztes az ÉDESANYA szó lett.

Az édesanyákra irányul ma a figyelem. Ha valaki úgy gondolja, tőle távol áll a téma, nem feledjük, ugyan nem mindenki volt, lesz, vagy lehet édesanya, de mindenkinek van vagy volt édesanyja.

Megható legendák vannak az anyai szeretetről, mint pl.: *Egy fiú beleszeretett egy gonosz lányba, aki azt kívánta tőle, hogy hozza el neki az anyja szívét. Elment, megtette, és amikor rohant hozzá, kezében az anyja szívével, akkor elesett. Az anyja szíve pedig megkérdezte: „Nem ütötted meg magad, fiam?”*

Az ilyen és hasonló történetekből azt a következtetést lehet levonni, hogy az anyai szeretet – hát az a csúcs, az a legtöbb, amit nem lehet felülmúlni... Ha ebbe az irányba megyünk el, akkor nagy a veszély, hogy piedesztálra állítjuk (úgy kiemeljük, hogy szinte bálványozás lesz belőle), pedig nem jó, ha itt megállunk, hogy *pont és vége*.

Kedves Testvéreim! Nem szeretném, ha az anyák napja abban teljedne ki, hogy ki-ki megelégedéssel megy el, mert megdicsérték, hogy lám csak, jó anya. Persze, örvendetes, ha ez így van, de a cél az, hogy ösztönzést kapjunk felismerni a hiányokat,

mulasztásokat, és hogy akarjuk, tudjuk helyes irányba és Isten szerint is minél jobban vezetni a gyermekeinket.

Kétségtelen, hogy az anyai szeretet példaértékű. Még alapigénk is megerősíti, ilyen költői kérdéssel: „*Elfeledkezhetik-e csecsemőjéről az anya...?*” Mert ez nem jellemző, az anyai szeretet egy nagyon szoros kapocs.

Miben nyilvánul meg az igazi anyai szeretet? Önzetlen, önfeláldozó, kitart, annak ellenére és akkor is szeret, amikor... (Azért csendben valljuk be, hányszor elfogy a türelem, és mondjuk, hogy *miért nekem kell mindig megértőnek, megbocsátónak lenni? ...*) De ha ez mind igaz is lenne, akkor is kevés, mert emberi szeretet nem tud megváltani, az anyai szeretet sem!

Ennek kézenfekvő bizonyítékát egy bizonyágtételben láttam meg. Aki elmondta, (Boros Lajos) különböző bűncselekményekért összesen 30 évet töltött börtönben. Az édesanyja – a sok keserűség ellenére, amit a fia okozott neki – egész idő alatt rendszeresen látogatta, egy pillanatra sem fordult el tőle. Micsoda hűséges szeretet! Ott a börtönben egy társától hallott Jézus szeretetéről, és mély bűnbánattal átadta Neki elrontott életét: megtért, új emberré lett. A hátralevő időt ott a rabtársai között Jézus gyermekeként élte. Azóta, hogy kiszabadult, egész életét az Úr Jézus szolgálatában éli, és bizonyágot tesz arról, hogy Jézusnak van hatalma még a legnagyobb mélységben is megtalálni, fölemelni, megtisztítani bárkinek az életét, aki ezt Tőle elfogadja. Bűnbocsánatot, üdvösséget ad. Jó, hogy ott volt az életében egy hűséges, szerető édesanya, de a szabadítást Jézus szeretete hozta el. Mert Ő nagyobb.

Elfeledkezhet-e gyermekéről az anya? Nem! De ha mégis megtörténne? ... bizony hányszor megtörténik, hogy elfeledkeznek...! Isten azt mondja: „*Én nem feledkezem meg rólad!*” Van egy nagyobb, biztosabb szeretet-kapcsolat, amire mindenkinek, az édesanyáknak is szükségük van!

A hallott történetben, Mózes édesanyja, Jókebed, merész dolgot tesz. Kiteszi a Nílusra gyermekét! Eldobja magától?! Miért? Hogy tehet ilyet? Az adott helyzetben azért – hogy megmentse, hiszen a pici gyermek életveszélyben van. Azonban ehhez hit kell, hívő szeretet. Igazán szeretnie kell Istent, és bíznia Benne. Őrá rábízhatja a gyermekét. El kell engednie. Bölcsen, átgondoltan – ha Istenre bízva, az nem felelőtlenység. Jókebed nem lehet ott a pici mellett, de Isten ott lesz és oltalmazza.

A hívő édesanyák titka ez. Akik az Úr Jézustól fogadják a feladatot, a megbízatást: azt, hogy a gyermek nem az enyém, hanem Istené, aki rám bízta, hogy Neki neveljem... Ők sem tudják ezt csak úgy, nekik is egy életen át kell ezt a gyakorlatban tanulniuk.

Amikor a fáraó lánya megtalálja a gyermeket és az egy időre hazakerül, hogy anyja szoptassa, így határozza meg a feladatát: „*Vidd ezt a gyermeket és szoptasd fel*

nekem...” Bizony, Jókebed nem magának, de nem is a fáraó lányának – még ha ő úgy is gondolja – hanem Istennek neveli a fiát! És az alatt a rövid 2-3 év alatt „beleneveli”, hogy Kihez és hova tartozik. Annyira, hogy azt majd a fáraó udvarában is mindig tudni fogja. Miközben megtanítják őt az egyiptomiak minden bölcsességére, kiirthatatlanul ott marad a szívében, hogy ki az ő Istene, kinek a népéhez tartozik. Bizony, ennyire fontos már pici korban is megismertetni a gyermekekkel Isten személyét, szeretetét! Ezt nem lehet elég korán elkezdni! – Mennyi mulasztás terhel minket ezen a téren!

Kedves Testvéreim, akkor kerülhetnek a dolgok a helyükre, ha látjuk és kapjuk, hogy az édesanyáknak Isten azt a feladatot adta, hogy az Ő szeretetére mutassanak. Az a jó, ha minél több olyan édesanya él közöttünk, aki ezt felismeri és hittel teszi.

A mai alkalommal erre is hív minket ez az ige. Hiszen mekkora kiváltság édesanyának lenni! Különösen annak, akiben Isten megvalósíthatja akaratát.

Nem tudom, elhangzik-e majd itt a gyermekek köszöntőjében, ami egy kedves anyák napi versben ezt a szolgálatot a legjobban összefoglalja:

*„Az az édesanya a legtöbbet tette,
aki gyermekeit Jézushoz vezette.
A legszentebb utat nekik megmutatta,
az az édesanya a legtöbbet adta.”*

Ugyanis Jézus a legtöbb, az igazi gazdagság. A gondos szülő lemondások árán is igyekszik a gyermeke számára mindent biztosítani. Közben ne feledjük Jézus szavait: *„Mit használnak az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelkében kárt vall?”* Bizony, a lelki kincseket semmi nem tudja felülmúlni!

Szívemből kívánom, hogy minél több ilyen édesanya legyen itt közöttünk. Aki maga is megismerte azt az Úr Jézust, akiben Isten megvalósította az ígéretet: *„Én terólad nem feledkezem el”*. Ő az irántunk való szeretetét a golgotai kereszten pecsételte meg. Rajta helyettünk Ő, az ártatlan lett a bűnös, aki elszenvedte a büntetést. Így szerzett és ad bűnbocsánatot minden felismert és megvallott bűnre.

Gyermekeket Jézushoz vezetni, hogy megáldhassa őket és az életüket vezesse, betöltse igazi értékkel, országa kincseivel – ennél szentebb feladat nincs. Boldog az az édesanya, aki látja gyermekét hitben élni, járni, az Úr Jézust szeretve. Többet ér ez a fáraó lányának minden jutalmánál.

Emlékezve azokra az édesanyákra, akik már nincsenek közöttünk, hálát adva a meglevőkért, köszönjük mindazt, amit tesznek, tehetnek. És kérjük számukra, hogy ne adják alább annál a többenél, amit Isten tud adni, amikor a mi készleteink, forrásaink kimerülnek: *„Én nem feledkezem meg rólad”*. Ebbe az ígéretbe lehet kapaszkodni. Ez a nagyobb és teljes szeretet legyen erőforrás a Tőle kapott hivatás végzésében. Hogy a

gyermekeink is tudják, lássák, tapasztalják, ki az, aki a legjobban – még az édesanyánál is jobban – szereti őket, és soha nem feledkezik meg róluk. *Ámen*